

VRÁT SA DOMOV

*Tri sestry. Zmiznuté dvojča.
Dávno pochované rodinné tajomstvá.*

LAURA BARROW

**VRÁT
SA
DOMOV**

LAURA BARROW

Preložila Jana Sliacka

Laura Barrow
CALL THE CANARIES HOME

Text copyright © 2023 by Laura Barrow
All rights reserved.

Front cover design by Sarah Horgan

Back cover design by Adrienne Krogh

Cover image: © Wizemark/Stocksy United; © pixssa/Shutterstock;

© MANSILIYA YURY/Shutterstock; © Midstream/Shutterstock;

© Elina Li/Shutterstock

Translation © Jana Sliacka, 2024

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s.r.o., 2024

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson
Literary Agency s.r.o.

ISBN 978-80-69071-09-4

*Pre moje dcéry a sestry.
Každé dievča potrebuje sestru.*

PROLÓG

SAVANNAH

Muscadine, Louisiana

Február 1997

V rukách som držala ockovu lopatu a škrabala ňou nehostinnú tvrdú zem zapadnutú snehom. Okrem mňa a sestier to bola jedina z mála vecí, ktorú tu po sebe zanechal. Lopatu sme našli pri starej plechovej búde. Ležala tam, akoby si išiel ocko iba medzi prácou oddýchnuť a čochvíľa sa vrátil s krikom, aby sme jeho veci nechali na pokoji. Ako som sa do lopaty zapierala celou svojou silou, jej vrchná časť nešikovne *cinkala* a *klinkala* o pozinkované pletivo. Poobedňajšie slnečné lúče dopadali na opotrebovanú rukoväť, kým čepeľ lopaty zakrývali nánosy zaschnutého blata. Nástroj bol tupý a nefunkčný ako moje kostnaté ruky.

Sue Ellen, pehavá tínedžerka s krivými zubami, nebola odo mňa oveľa vyššia, no keď ma uvidela pri práci, založila si ruky v bok a drzo do mňa rypla. „Daj, spravím to ja. Kopeš, akoby si držala palicu.“

„V poriadku,“ odvrkla som a podala jej lopatu. Druhou zmrznutou rukou som si zakryla oči a uchránila sa tak pred prudkým slnkom. „Ak si myslíš, že ti to pôjde lepšie...“

Lopata s hrmotom dopadla na stuhnutú zem, hneď vedľa sestričných špinavých tenisiek. Zodvihla ju a čosi si zašomrala popod nos. Za normálnych okolností by som si neodpustila štiplavú poznámku, no mala som dosť rozumu na to, aby som si zahryzla do jazyka. Hádku sme si teraz nemohli dovoliť. Ešte predtým, než sa všetci rozpýchnu, sme potrebovali zapečatiť spomienku na miesto, kde naša rodina vznikla, žila, dýchala ten istý vzduch a písala spoločné spomienky.

S Rayanne sme sledovali, ako Sue Ellen tvrdohlavo bojuje so zemou.

„Nerobíš to správne. Musíš sa poriadne zaprieť,“ okomentovala Rayanne sucho.

„Zem je príliš tvrdá,“ poštažovala si Sue Ellen a odhodila lopatu. Špinavou rukou si pretrela líce a odhrnula pramienok hnedých vlasov, ktorý v mrazivom vetre tancoval ako hodvábna stuha. Od zimy sa jej nos sfarbil dočervena. „Pochybujem, že sa nám na tie haraburdy podarí vykopať dostatočne hlbokú jamu.“

Sue Ellen možno považovala naše spomienky za zbytočné, no pre mňa mali nevyčísľiteľnú hodnotu. Tie, ktoré mi zostali, som v sebe zakonzervovala tak silno ako uhorky a broskyne, ktoré sme s babkou zavárali každé leto. Nieкто ich predsa musel chrániť. Keby som s tým sestry neotravovala, vietor by ich odviaľ ako odkvitnuté púpavy.

Ešte som sa nechcela vzdať, a tak som zavolała na babičku. Zababušená v ružovej bunde vystlanej husacím perím stála na príjazdovej ceste, fajčila a opierala sa o svoje staručičké auto značky Buick, ktorému sa z výfuku valil čierny dym. Posledný raz si potiahla z cigarety, zadupala ohorok a vybrala sa k bráne. Aj keď mala naponáhlo a najradšej by sa od toho ponurého domu vzdialila na dlhé kilometre, s dychčaním a vrčaním kopala jamu dovtedy, kým sme do nej nevložili poklad. Zasypanie nechala na nás, a tak sme na striedačku zahadzovali plastový chladiaci box nánosmi hliny.

„Pohnite si, dievčatá! Už musíme ísť!“ volala za nami chrapľavým

hlasom z naštartovaného auta. Z pootvoreného okna opäť vyfukovala obláčiky cigaretového dymu.

Rayanne a Sue Ellen sa poslušne rozbehli k bráne, no ja som ich chvatne zastavila.

„Počkajte! Slúbme si, že sa sem vrátíme o sto rokov.“

Sue Ellen zastala uprostred cesty, nadvihla obočie a pozrela na mňa, akoby mi práve narástla druhá hlava. „To je tá najväčšia sprostosť, akú som kedy počula. O sto rokov už budeme všetky pod zemou.“

Najskôr som zahanbene zvesila hlavu, no potom som sa narovнала a zodvihla bradu. „Tak dobre, príďme o rok,“ navrhla som. Pošťačí Georgii dvanásť mesiacov na to, aby si k nám našla cestu? Ako dlho ešte budeme musieť čakať?

„Preskočilo ti? Nebudem sa sem vracat' už o rok pre niečo, čo sme iba dnes zahrabali pod zem,“ oborila sa na mňa Sue Ellen. „To je abstraktné!“

„Zrejme si chcela povedať *absurdné*,“ podpichla ju Rayanne.

„Hej, *chcela*,“ zasyčala Sue Ellen. Jej sivozelené oči boli kalné od zlosti. Ak niekto urazil jej inteligenciu, koledoval si o problém, a hoci sme to so sestrou vedeli veľmi dobre, nikdy sme nedokázali odolať pokušeniu rozdúchať v nej oheň. Najmä ja.

Rayanne zo mňa vycítila dobré pohnútky, a tak sa ku mne pritisla a prehodila cezo mňa jedno rameno. „A čo dvadsaťpäť rokov? Za ten čas vyrastieme a možno už budeme mať jedno či dve deti, s ktorými si budeme môcť zaspomínať na detstvo.“

Od vďačnosti sa mi z očí začali valiť horúce slzy. Rayanne sa ku mne odjakživa správala mäkšie. Sue Ellen si pravdepodobne držala odstup, lebo bola prostredným dieťaťom. Medzi nami dvoma bol iba ročný rozdiel, ktorý šikovne využívala na to, aby mala nado mnou vo všetkom navrch. Nečudujem sa jej. Samej mi prekážalo trčať niekde uprostred – či už v posteli, alebo na zadných sedadlách v babkinom aute. Cítila som sa uväznene a hnevala sa ako rozzúrený kôň.

„Som za,“ prikývla som a jemne trhla kútikmi úst na vyštipanej tvári.

Sestry sa spokojne otočili na päte, no ja som vedela, že naša dohoda ešte stále nie je oficiálna. Nezložili sme sľub. Sue Ellen to mala vo zvyku zneužívať. Často tvrdila, že si môžem nechať hračku, s ktorou sa už nehra, alebo tričko, ktoré už nenesí, aby ma o pár dní vykarhala, prečo používam jej veci, vraj sme sa na niečom takom nedohodli. Potom mi ich zobrala, a aj keď sa do svojich starých tričiek nezmestila, hrdo sa v nich prechádzala po dome a vystavovala ako pávica.

„Musíme sa zaprisahať!“ trvala som na svojom. Napľula som si do zafúľanej ruky a nastavila ju k sestrám.

Sue Ellen si vzdorovito prekrížila ruky. „To je nechutné! Máš vôbec predstavu, koľko baktérií sa nachádza v твоjich ústach?“

Na sestrinu otázku som neodpovedala, no na protest som sa posadila na studenú zem do tureckého sedu. Spoza nechtov som si začala vyberať kúsočky hliny, akoby som sa nikde neponáhľala. Babke to, samozrejme, neprišlo vtipné. Podráždene vystrčila kučeravú hlavu z auta a cez hukot motora zvolala: „Dievčatá! Odchádzame!“

„No tak,“ drgla Rayanne do Sue Ellen predtým, než si sama napľula do dlane a natiahla ju k nej. „Sprav to a bude pokoj.“

Sue Ellen si jej dlaň znechutene prezrela a opatrne priložila k ústam tú svoju. Vyzerala ako nemocničný pacient. „Nie, nespravím to,“ povedala napokon nekompromisne.

„Fajn, v tom prípade ti nepožičiam walkman na prehrávanie tých твоjich nahrávok z knižnice,“ argumentovala Rayanne a žmurkla na mňa na znak toho, že stojí na mojej strane. Sue Ellen to tak vytočilo, že vydala zvuk ako zúrivý mýval a do dlane si napľula slinu vo veľkosti hrášku. Položila ju na Rayanninu ruku a ja som sa pridala tiež. Spoločne sme vytvorili vežu.

Keď sme zložili prísahu, odtiahli sme ruky a utreli ich do zablatených džínsov. Sestry sa rozbehli k autu, no ja som sa stále nemohla pohnúť.

Pred sebou som stále videla Georgiinu tvár – jej nos so zdvihnutou špičkou, modrasté oči, úsmev podobný tomu môjmu a neposlúšne blondé vlasy pobozkané slnkom. Za posledné roky som sa

spoliehala na staršie sestry. Pripomínali mi, ako vyzerala, a vyplňali za mňa prázdne miesta v pamäti, no čím ďalej, tým viac už na ňu nespomínali, a hoci sme boli dvojčky, obávala som sa, že na ňu úplne zabudnem. Viem, je to odo mňa hlúpe, no keď máte dvojča, vidíte aj to, čo iní prehliadajú – materské znamienko v tvare meňavky na ľavom ramene, jamky, ktoré má tá druhá zasadené na lícach hlbšie než vy, či to, že pri záchvate smiechu takmer úplne zatvára oči. Mama nám vybrala mená podľa mesta Savannah a štátu Georgia, ktoré túžila navštíviť. Tvrdila, že je to tam ako v rozprávke, vraj ide o kraj s úžasnou atmosférou. Mali sme vyrastať vo dvojici, spoločne jedna vedľa druhej. V našom príbehu však nastal nečakaný zvrat a ja som tu zostala sama, osirelé mesto bez štátu. Keď nás teraz opustila aj mama, pripadala som si, akoby som nemala ani krajinu, ba čo viac, celý svet.

Na maminu, otcovu aj sestrinu tvár som sa snažila nezabudnúť, no viete, ako je to so spomienkami. Niektoré sú vrtošivé, a keď sa pokúšate vybaviť si ich, ukryjú sa hlboko ako korytnačka v pancieri.

Hoci som sa ich naozaj usilovala udržať v pamäti, cítila som, ako mi spomienky pretekajú pomedzi prsty.

1. KAPITOLA

MARYLYNN

Marec 1969

Marylynn ponorila ruky do hrdzavého umývadla a v špinavej vode nahmatala Frankovo obľúbené pyžamo s malými vláčikmi. Včera večer si ho zasoplil, keď nariekal pre to, že ho konečne prinútila odísť z manželskej spálne a prespať v izbe svojho staršieho brata. Mal už štyri roky, a tak si musela pripomínať, že sa nesmie pre jeho plač cítiť previnilo. Vždy, keď mu povedala, že je už veľký chlapec a mal by spať v posteli pre chlapcov, skrivil ústa. Do detskej izby ho navyše posielala aj preto, lebo sa mu mal čochvíľa narodiť nový súrodeneček a vedľa rodičovskej postele bude spať v kolíske práve on. Pre dobro všetkých dúfala, že to bude dievča. Dennis a Frank ju svojím neustálym kričaním a zápasením vyčerpávali. Kým sa steny domu triasli od krikov, Marylynn upratovala spúšť, ktorú po sebe chlapci zanechali. Ešte stále si nevedela predstaviť, ako to bude zvládať s tromi deťmi.

Stála pri umývadle, hladila si brucho a jemne sa prihovárala bábätku v ňom. Predstavovala si, ako sa jej chlapci naháňajú medzi rozvešanými plachtami, štebotajú a papekmi kreslia do sypkej hliny. Jednou rukou si chránila oči pred slnkom a v diaľke sledovala

obrys ďalšej postavy – dievčatka so svetlými vlasmi vejúcimi vo vetre, ktoré kráča tesne za bratmi a bosými nôžkami skáče sem a tam.

Keď ju Charlie zahliadol cez okno na kuchyni, pobral sa k nej na dvor. Svojou mozoľnatou a od oleja umazanou rukou jej po chrbte prechádzal v kruhoch a masíroval ju. Potom k nej podišiel o trochu bližšie a naklonil sa, aby ju pobožkal na šiju. Jeho neoholená tvár bola na dotyk drsná ako šmirgľový papier.

„Nerob, veď sa potím ako prasa,“ odtiahla sa od neho Marylynn so smiechom.

„Mne sa tvoj pot páči,“ namietal Charlie a zo spoteného čela jej odhrnul pramienok kučeravých vlasov. Na tvári mal svoj šarmantný úškrn, z ktorého vedela Marylynn vyčítať, že chce od nej niečo, čo mu nepovolí.

„Čo máš za lubom, Charlie? Viem, že niečo chceš,“ vyzvedala a žmýkala pyžamo silnejšie, než by bolo nutné.

„Som tvoj manžel. Nemôžem ťa pobožkať a povedať ti, že si nádherná bez toho, aby som od teba niečo žiadal?“ zatváril sa šibalsky a pobožkal ju na líce.

Marylynn sa opäť odtiahla, tentoraz si podráždene povzdychla. „Áno, niektorí muži to tak robia, ale ty nie,“ precedila cez zuby, v ktorých držala štipec, a zavesila pyžamo na šnúru.

Charlie prikývol a zvesil hlavu. Potom vytiahol z vedra zažltnutý náteľník a nemotorne ho zavesil vedľa ostatného oblečenia. Marylynn to však nepresvedčilo. Charlie Pritchett jej s praním nikdy nepomáhal. Nahnevane strhla skrčený náteľník zo šnúry a párkrát ho v rukách pretrepala, aby sa poriadne vystrel.

„No tak, von s tým,“ dobiedzala doňho.

Charlie si zo zadného vrečka vytiahol škatuľku cigariet značky Camel, zapálil si a ešte predtým, ako zo seba vysúkal priznanie, vyfúkol veľký dymový opar v nádeji, že keď sa zmieša s jeho slovami, Marylynn na nápad prikývne.

„Burt má dnes zápas,“ vyjavil, no ešte predtým, než prezradil svoje skutočné pohnútky, zodvihol ruku a položil ju pred manželkine

ústa. „Skôr než sa rozčúliš, musím povedať, že za vstupnú stávkou dám iba dvadsať dolárov. Vrátim sa skôr, než si ľahneš do postele, a ak vyhrám, bábätku kúpim tú detskú hojdačku, po ktorej tak dlho pokukuješ,“ povedal a pohladil ju po ramene. Marylynn naňho iba mlčky pozerala, oči jej varovne tleli ako dva žeravé uhlíky.

„Aha, chápem,“ prikývla a otočila sa mu chrbtom. Naschvál sa pohrúžila do práce a z umývadla vytiahla ďalší kúsok oblečenia. „Takže ty radšej pôjdeš rozhajdákať všetky naše úspory k Burtovi, než by si sa mal s nami navečerať, okúpať deti a uspať Franka, ktorý kvíli ako zviera pred porážkou?“

Charlie sa poškrabal po čele a prižmúril oči. „Dočerta, Marylynn. Väčšinu času som aj tak v práci alebo doma.“

„Jasné, spomenieš si na nás iba vtedy, keď nie si na rybách, na polovačke, v krčme alebo...“

„Hej, toto nie je fér a sama to vieš,“ oponoval jej drsným hlasom. Jeho tón Marylynn zaskočil. „S domácnosťou ti pomáham viac než dosť. Raz za čas predsa musím vypustiť paru.“

„A čo ja?“ opýtala sa. Z absurdnosti tejto situácie bola znechutená, no zároveň jej bolo do smiechu.

„Takto som to nemyslel,“ pokrčil plecami a strčil si ruky do vreciek roztrhaných džínsov. „Aj ty by si si mala nájsť čas pre seba. Chalanov môžem postrážiť.“

„No to určite, Charlie. Zatiaľ čo sa budem prechádzať po obchodoch, vypustíš ich na dvor a pripravíš im misky s vodou ako pre psy,“ capla ho mokrým tričkom. „Musíš na nich dozerať. A okrem iného, čo ja?“ chytila sa za tehotenské brucho. „Každú chvíľu môžem porodiť. Musím si byť istá, že sa na teba môžem spoľahnúť.“

„To veru môžeš,“ dosvedčil jej a topánkou zadupal dofajčenú cigaretu. Potom ju k sebe pritisol a oprel sa čelom o to jej. Marylynn udrel do nosa cigaretový dym zmiešaný s Charlieho potom. Cítila, ako sa v jeho zovretí rozplýva. Ohromilo ju, no zároveň pohoršilo, ako rýchlo ju dokáže obmäkčiť.

„Neboj sa, Lynn timer. Keď príde na svet naše dievčatko, budem stáť pri tebe,“ ubezpečil ju a rukou jej prešiel po chrbte. V objatí sa s ňou mierne zakolísal zo strany na stranu. „Budem tam s tebou, zlatko.“

Marylynn ho bez slov pozorovala a nechala sa chlácholiť pesničkami od Johnnyho Casha, hoci vedela, že svoj sľub nedodrží. Dotýkala sa ho guľatým bruchom a kolembala sa v prítmí blížiaceho sa večera. Nad hlavami im nebo sfarbovali ružovo-modré chumáčce oblakov.

„Ako vieš, že to bude dievča?“ zašepkala mu do ucha.

„To je taká otázka, akoby si sa pýtala, či zajtra vyjde slnko. Neviem, jednoducho tuším, že to tak bude,“ usmial sa a pokrčil krivým nosom. Zlomil si ho pri barovej bitke, keď chránil Marylynn pred podguráženým tulákom. Keď sa naňho teraz pozrie, zakrivený tvar jej pripomína, ako ju miluje a urobí všetko pre to, aby ju ochránil.

Charlie sa nemýlil. Skutočne sa im narodila dcéra. Marylynn však mala pravdu tiež. O tri hodiny od ich rozhovoru sa s dvoma škriekajúcimi chlapcami na zadnom sedadle odviezla do Všeobecnej nemocnice v Muscadine. Charlieho preklínala celú cestu.

Beverly Jo Pritchettová sa narodila minútu po deviatej večer. Vlásoky mala ako lyska a zavýjala ako ranené zviera. Po pôrode sa Marylynn nedarilo spojiť s Charlieom, a tak zavolala svojej priateľke Cricket. Tá sa ihneď dostavila do nemocnice a vzala k sebe chlapcov, aby si mohla čerstvá mamička užiť niekoľko požehnaných chvíľ so svojím malým zázrakom osamote.

Predtým, než mala Marylynn deti, myslela si, že všetky vyzerajú rovnako. Hovorila si, že každé jedno má predsa desať rovnakých prstov na rukách, desať na nohách, jeden nos a všetko to ostatné tiež. Trochu sa obávala, že svoje dieťa nebude vedieť v pôrodnici rozoznať od ostatných, a ak sa pomýli, odnesie si domov niekoho cudzieho. Jej domnienky však boli mylné. Beverly mala tie najkrajšie

pery vykrojené do tvaru srdca, nôžky dlhé a chudé ako bocian a noštek malý ako gombík. Podľa neho by ju vedela rozlíšiť od ktoréhokoľvek bábätka a aj so zviazanými očami by ju spoznala podľa vône. Keď ju držala v náručí a hladila po blondavej hlávke, dovalil sa Charlie. Opieral sa o zárubňu, nakláňal zo strany na stranu a smrdel po prehre a lacnom pive.

„Ach, Lynn timer. Aká je krásna,“ povzdychol si a so slzami v orieško-vohnedých očiach sa k nej dopotácal.

„Nie, môj milý. V tomto stave ti naše dieťa do rúk nedám,“ prepichla ho pohľadom a ochranársky si k sebe privinula bábätko. „Najskôr sa daj do poriadku.“

„No tak, Lynn timer,“ zabľabotal, „nehnevaj sa na mňa. Povedal som ti, že prídem, tak som...“

„Charlie Pritchett, ak mi nezmizneš z očí, strelím ti takú facku, že odletíš na mesiac,“ varovala ho Marylynn. Jej hlas bol taký nezvyčajne ostrý, že ho sama nespoznávala. V každom prípade však trvala na svojom. „Pozri, ako vyzeráš! Kým nebudeš vedieť zrútať dva plus dva, k dcére ťa nepustím,“ vyhlásila vážne a čakala, dokedy manžel vydrží pozeráť do jej neúprosných očí.

Charlie bol až príliš ranený a dezorientovaný, aby s ňou bojoval, preto sa radšej otočil na päte a pobral na chodbu. Marylynn sa víťazoslávne usmiala. Aj keď ju raz privedie do hrobu, nevedela si pomôcť. Milovala ho. Bola si istá, že keď sa vráti z nemocnice, doma na ňu bude čakať nová detská hojdačka. Charlie určite čosi predá alebo vymení, aby si opäť získal jej srdce. Hoci sa niekedy správal pochabo, bol jej verný ako labrador a predal by aj vlastnú dušu, aby jej na tvári vyčaroval úsmev.

Aj keď ju trochu škrelo, že od seba manžela ihneď odohnala, tešila sa, že môže s Beverly pobudnúť osamote o trochu dlhšie. Keď sa jej narodil Dennis, bála sa, že už nebude schopná milovať niekoho iného tak ako svoje prvorodené dieťa. Keď jej potom do života prišiel Frank, zistila, že má v srdci miesto pre dvoch. S tretím bábätkom však mala pocit, že od toľkej lásky, ktorú v sebe nosí, jej pukne hrud'. Miestami ju desilo, že je schopná niekoho takto ľúbiť. Celé

roky v nej tá láska driemala a čakala, kým z malého semienka neporastie do výšin väčších než tých, v ktorých sú vrcholky borovíc a cyprusov z miestnej zátoky.

To malé dokonalé stvorenie, ktoré práve držala v rukách, jej ukradlo srdce, vyrazilo dych a pripravilo ju o rozum. Ak by sa mu niečo stalo, nevedela by, čo si počne.

Už nikdy by nebola rovnaká. Od toho dňa mala dcéru.

2. KAPITOLA

SAVANNAH

Júl 2022

Štvrtkové poobedie

„Ak sa budeš obzerať prídlho, skončíš so spleťou nenaplnených snov a seknutým krkom,“ mala vo zvyku hovorievať babička po tom, čo nás opustil otec. Po tridsiatich dvoch rokoch života však zisťujem, že niekedy je nutné pozrieť sa do spätného zrkadla a popremýšľať nad tým, prečo som skončila tam, kde som teraz – s Coltonom Harrisom v polorozpadnutej búde, ktorú nazývame domovom.

Slnečné lúče tancovali na hladine jazera, keď som sa v popoludňajšej horúčave vrátila z práce a šmátrala po kľúčoch, ktoré som vložila do zámku od dverí na karavane. Celou silou som sa zaprela do rozžeravenej kľučky a nemotorne otvorila vchod. Dovnútra som sa dovalila v očakávaní, že Coltona nájdem vylihovať pred televízorom, no namiesto toho sa s kamarátmi Wyattom a Trevorom tlačil na mojom novom matraci a do záhybov trúsil omrvinky. Radšej som si zahryzla do jazyka a nič na to nepovedala. Colton sa na mňa nesmelo usmial. Keď mi ho kedysi dávno predstavila moja najlepšia kamarátka Tammy na koncerte Keitha Urbana v Shreveporte, myslela som si, že je strateným súrodencom bratov Hansonovcov.

Ihneď sme si padli do oka. Z jeho lesklých blondých vlasov v dĺžke po pleciah som mala v bruchu motýliky. Svojským čarom však oplýval iba ako záhadný a slobodný mladík. Keď teraz spával na mojej pohovke, vyjedal mi chladničku a delil sa o heslo od Netflixu s kamarátmi, očarovanie vyprchalo.

„No čo, zlatko,“ prihovoral sa mi Colton s ústami plnými pečiva, „ako ti to išlo v práci?“

„V pohode,“ zašomrala som a prešla pár krokov do nevelkej kuchyne. Čierne umastené tenisky som odkopla do kúta a kuchynskú zásteru odhodila na úzku dosku, ktorá slúžila ako linka. Z vrečka na zástere mi vypadla peňaženka s niekoľkými dvadsaťdolarovými bankovkami a pár centami, ktoré som dostala ako prepitné. Obedňajšie zmeny v Salty Pot neboli ani zďaleka také rušné ako tie večerné, no pre plánovanú stretávku som sa ich musela vzdať. Presvedčiť Rayanne, aby sa na víkend vzdialila od detí, predstavovalo priam nadľudský výkon. Rovnakým zázrakom bolo aj to, že Sue Ellen priletí z New Yorku.

„Dnes večer robíš?“ opýtal sa Colton a odpil si z piva, na ktorom mal chladiaci návlak s nápisom *Podrž mi pivo a sleduj!*

„Nie, mám sa stretnúť so sestrami. Už som ti o tom hovorila, nepamätáš?“ pripomenula som mu a otvorila chladničku.

„Nie, vo štvrtok večer vždy pracuješ.“

Zagúľala som očami a zhlboka sa nadýchla. Prečo by si mal pamätať niečo, čo som mu povedala už stokrát? „Už som ti predsa spomínala, že do mesta prídu moje sestry kvôli *tej jednej veci*,“ nadvihla som obočie a snažila sa osviežiť mu pamäť.

„Aha, tá vaša časová schránka,“ zvolal až príliš hlasno a luskol prstami. „To je už tento víkend?“

Neodpovedala som mu. Navyše, nebola som nadšená z toho, že našu roztržku sledujú Wyatt a Trevor.

Colton sa poškrabal po nose a skúmal svoj prst s takou sústredenosťou, akoby sa práve pokúšal vyriešiť matematickú rovnicu. „Neberala si si voľno aj prednedávnom, keď si išla niečo zariadiť s Tammy?“

Po jeho otázke sa mi obrátil žalúdok. Chvíľu mi trvalo, kým som sa spamätala a dokázala mu odpovedať. Nikto, dokonca ani Tammy, nevedel, čo som si bola „zariadiť“.

„Áno, ale...“ odkašľala som si, „... záleží na tom vôbec? Rodina je rodina,“ použila som argument, ktorý často uplatňovala babka, keď sme si mali odpustiť.

„Časová schránka,“ zopakoval Trevor a zotrel si z brady majonézu. „To ešte vôbec niekto robí?“

„No jasné,“ strčil doňho Colton a žmurkol na mňa. „Naša Savannah Havana by predsa nekopala do zeme iba tak,“ usmial sa a uprel na mňa pohľad, ktorý naznačoval, že o mne vie niečo, čo nevedia ostatní. Zaškrípala som zubami. Wyatt mi túto prezývku vymyslel, keď sme spolu v druhom ročníku dva týždne randili. Na náš vzťah vlastne ani nenachádzam slová. V každom inom meste by bolo divné, že môj súčasný priateľ popíja pivo s mojím bývalým. V Muscadine to však neplatilo. Nežije tu veľa ľudí, a tak sú možnosti obmedzené. Každý tu mal niečo s každým.

„Nevolaj ma tak,“ prikázala som mu. Hnevalo ma, že Colton trávi ďalší deň pri poháriku s príživníkmi, ktorí od strednej školy omieľajú tie isté historiky.

„Presne, nevolaj ju tak,“ dohovoric mu Wyatt posmešne, no vzápätí schytil od Trevora zaucho. Netrvalo dlho a obaja dostali facu aj od Coltona. Od toľkého udierania sa steny karavanu len tak triasli. Aj poháre na stolíku zaštrngotali. Zháčila som sa. Samozrejme, že Colton pod ne nepoložil podložky.

„Prepáč, zlatko,“ ospravedlňoval sa. „Už sú aj tak na odchode.“

„Netráp sa,“ zašomrала som a otvorila chladničku. „Tento víkend budem aj tak spať u babky. Prišla som sa iba prezliecť,“ oznámila som mu. „Hej! Včera som si z práce priniesla gumbo. Kde zmizlo?“ konfrontovala som ho pohoršene.

Colton na mňa pozeral ako teľa na nové vráta. „No... mali sme ho na obed. Nevedel som, že ho chceš dojesť,“ odôvodňoval zmiznutie duseného mäsa. „Tak moment,“ pokrútil hlavou, akoby sa

snažil nájsť rovnováhu. „Budeš u babičky celý víkend? Kde tam chceš spať? Na streche?“

Začala som zuby. Jeho poznámka bola tentoraz vhodná. Odtedy som sa pred siedmimi rokmi odsťahovala, babka mi do izby nazvláčala kadejaké nepotrebnosti. Ani na starom matraci už dlho nik nespál. S najväčšou pravdepodobnosťou budem nocovať na pohovke.

Coltonovu otázku som sa rozhodla ignorovať. Nadula som líca a zlostne zabuchla dvere. „Odteraz by ti malo byť jasné, že keď si do chladničky odložím večeru, ešte ju budem jesť. Pokiaľ viem, Trevor a Wyatt majú vlastné chladničky, preto by som uvítala, keby tú moju nechali na pokoji.“

„Rozkaz, pani,“ zasalutoval Trevor. Ruku si priložil k plešatej hlave a otočil sa k stene.

Jeho divadielko ma vôbec nepresvedčilo. Nakoniec som namiesto teplej večere siahla po oškvarkoch a čipsoch s príchuťou pizze. Keď som dojedla, na každý balíček som fixkou napísala svoje meno. Ostatné potraviny som označila tiež. Potom som sa oprela o stenu, založila si ruky na hrudi a prepichla Coltona pohľadom.

„Ako to, že tu máš kamošov už od obeda? Myslela som si, že dnes pracuješ,“ rypla som doňho. Hoci bol zamestnaný u otca v Harrisovom autoservise, nikdy som ho nevidela odpracovať celých osem hodín. Väčšinu zmien aj tak trávil v kancelárii, kde flirtoval so zákazníkmi, poväčšine znudenými ženami v domácnosti, ktoré po ňom slintali ako po chutnom dezerte, ktorý nezapadá do ich diétneho plánu.

„Pracoval som, ale až poobede, lebo otec si musel odbehnúť do mesta,“ vymyslel si napochytro.

Podobnú výhovorku som už počula viackrát. „Mne to znie skôr tak, že tvoj otec ti dal na chvíľu zodpovednosť a po zvyšok dňa si sa zašívaj doma.“

Colton reagoval chvatne a ostro. Znel, akoby si odôvodnenie svojej lenivosti dopredu natrénoval, keďže čakal, že budem nespokojná.

„Aha, takže ty sa môžeš ísť hrabať v zemi so svojimi snobskými sestrami, ale ja si nesmiem ani na deň oddýchnuť?“

„Z tohto ma vynechaj,“ odvrkla som, otvorila si plechovku koly a nahnevane ju položila na kuchynskú linku. „Veď pracuješ len tri dni v týždni,“ pohoršila som sa a rukou si utrela ústa.

„Náhodou,“ zamiešal sa do hádky Trevor a prelomil nebezpečné napätie, „na skorší odchod mal pádny dôvod. Jednej zákazníčke sa v aute pokazil alternátor.“

„Naozaj?“ nadvihla som obočie. „Predpokladám, že tou zákazníčkou bola istá vydatá pani s ryšavými vlasmi, kyprou hrudou a výškou zhruba meter šesťdesiat.“

Pani Hendersonová mala buď to najväčšie nešťastie na autá, alebo nezdravú chuť na mladých zajačikov bez akýchkoľvek ambícií. Pred pár mesiacmi začala chodiť do autoservisu ako na klavír. Na Coltona pozerala hladnými očami, akoby sa za jeho našuchorenými blond vlasmi a detskou tváričkou skrývalo čosi viac. Tento týždeň pristihla Tammy dvojicu v reštaurácii Sizzler. Sedeli úplne vzadu a vyzliekali sa pohľadmi. Keď som ho s tým konfrontovala, vyhovoril sa, že na seba iba narazili. *To určite*. Kozmické sily ich čírou náhodou umiestnili za rovnaký stôl, v tom istom čase a na tom istom mieste. Vtedy som sa veľa nakričala a on veľa naprosil. Prešiel si všetkými štádiami smútku – popieranie, hnev, vyjednávanie, depresia a akceptácia –, až kým som mu neodpustila. Uvedomila som si, že sa s ním nedokážem rozísť. Hoci som svoje konanie nevedela vysvetliť slovami, potrebovala som ho pri sebe.

Coltonovi sa rozochveli pery. Na okrúhlejšej zarastenej tvári, ktorá nevidela žiletku tri dni, sa zjavil náznak ľútosti. Snažil sa nájsť slová, vďaka ktorým by nevyznel ako idiot.

„Potrebovala pomoc. Čo by som to bol za chlapa, keby som nepomohol žene s autom odstaveným na okraji cesty?“

„Taký chlap by niekedy mohol opraviť pár vecí aj u nás,“ ukázala som na kuchynské okno, ktoré malo namiesto sklenenej tabule prelepený rám odpadkovým vrecom.

Poškrabala som sa po spánku. Spočiatku sme mali s Coltonom

bezproblémový vzťah. Vlastne to bolo úplne skvelé. Za peniaze, ktoré som si sporila už od strednej školy, som si kúpila malý pozemok na brehu jazera Canard. Colton zase zohnal odporný oranžový karavan, a tak sme nemuseli žiť v podnájme. Nešlo o prepychové bývanie, no tešilo ma, že som blízko miesta, kde som bola s Georgiou posledný raz – miesta, z ktorého sa vytratila ako kúdoľ dymu pri nevysvetliteľnom kúzelníckom triku. V hĺbke duše som si nahovárala, že ak sa niekedy vráti, bude pre ňu jednoduchšie vyhľadať ma. Podchvíľou som dokonca verila, že zurčanie vody a spev vtákov ma privedú do tranzu a ja si spomeniem na všetko, čo sa v ten deň stalo.

Babka môj vzťah neschvaľovala. Tvrdila, že žijeme v hriechu a vraj nemám čakať, že mi Colton kúpi kozu, keď dostáva mlieko zadarmo. Spätne som si začínala uvedomovať, že má pravdu, no radšej by som sa prepadla pod zem, akoby som si mala priznať chybu. Nikdy som nebola taká naivná, aby som uverila tomu, že Coltona milujem. Časom sme si však na seba zvykli a vyhovovalo nám to. Vníkala som ho ako nevyhnutného škodcu – asi tak ako jalovica, ktorá na seba nechá sadieť vtáky, aby žrali z jej tela muchy, hoci jej prekážajú, a sem-tam po nich šibne chvostom. Náš vzťah mal obchodný charakter. Ja som sa starala o jedlo a chod domácnosti výmenou za Coltonovo teplé telo a nekonečné komentovanie piatkového futbalu.

Nikdy som si nemyslela, že môj život bude vyzeráť práve takto, no keď som sa pokúšala Coltona zbaviť, vždy si ku mne našiel cestu. Bol ako ťažký prípad vší. Ktovie, čo by teraz robila Georgia, keby tu bola so mnou. Možno by bola tou úspešnejšou dvojičkou a venovala sa niečomu skvelému, napríklad operovaniu rázštepov u detí, zachraňovaniu veľrýb či ovzdušia. Z našej dvojice som však zostala iba ja. Keď osud uvidel dve identické dievčatká s modrými očami, vybral si iba jedno z nich.

Nebola som si istá, či sa rozhodol pre to pravé.

„Uvidíme sa v nedeľu. Dovtedy, prosím, nezjedz nič, na čo som sa podpísala,“ varovala som Coltona a prešla do spálne po pár tričiek,

pyžamové nohavice a zubnú kefku, ktoré som hodila do igelitky z diskontu. Predtým než som odišla, pozrela som na chlapov vyčítavým pohľadom, ktorý ich karhal za neodhodené plechovky. „A pod tie poháre si dajte podložky,“ dodala som na záver.